

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izmši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četrstopenjske pete vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolijo frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravišstvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vitez Schmerling.

Anton vitez Schmerling, predsednik najvišjemu sodišču, praznoval je včeraj svojo osemdesetletnico. Skoro vsak list posvetil mu je tem povodom nekoliko vrstic, vsak s svojega stališča, kar je tem naravneje, ker je z osobo Schmerlingovo tesno spojena novejša zgodovina Avstrije in ker je osemdesetletna starost sama ob sebi povoda dovolj, da se pregovori nekaj besed o moži, kateremu je sojena taka lepa vrsta dni.

Če se torej tudi mi danes malo pečemo z jubilarja osobo, ne zgodi se to zaradi tega, ker je „Wiener Abendpost“ pisala, da se mu bode od vse strani čestitalo in da se bodo povsod brez pridržka priznavale Schmerlinga visoke čednosti in zasluge, marveč zategadelj, do konstatujemo, da je vse njegovo dolgo življenje nepretrgana vrsta političkih hib in zmot, vsled katerih ne čutimo niti najmanjše potrebe, še manj pa dolžnosti, spominjati se ga laskavo.

Vzgojen v onem nesrečnem birokratskem duhu, ki se je tako bujno razvijal pred 1848 letom in se potem nadaljeval v žalostni Bachovi dobi, ni Schmerling nikdar v poštev jemal novodobnih idej in načel nikdar se ni mogel popeti do stališča ustavnega ministra. Državljanji bili so v njegovih očeh mrtvo gradivo, različne razmere po kronovinah, različnost jezika neso se mu zdale niti ozira vredne, kajti v vsem svojem delovanju od l. 1848, ko je bil državni minister za notranje in vnanje zadeve in zadnji predsednik zveznega zbora, do zadnjega njegovega ministrovanja težil je le za tem, da bi se okrepil nemški živelj v Avstriji, vse druge nemške narodnosti pa siloma potisnile v nemško šablono. V tem svojem teženju bil je jednako osoren proti Slovanom, kakor proti Madjarom.

Ker je bila vnanja kakor notranja politika Schmerlingova oprta na nenaravno podstavo, napravil je na obe strani popolen „fiasco.“ Načrt velikonemške države pod vodstvom avstrijskim ni prodril, „pruska ost“ pokazala se je močnejšo in naše sodelovanje l. 1864 pri bojih v Schleswig-Holsteinu ni pri vseh velikih žrtvah imelo drugega vspeha, nego da so se lokavi pruski vojskovodje seznanili z našo bojno taktiko, da so ta svoja opazovanja pora-

bili osodepolnega l. 1866., nam pokazali pot iz Nemčije, zgladili pa pot dualizmu.

Schmerling je sicer v svojej oholosti Ogrom nasproti izrekel bil znane krilate besede „Wir können warten“, a zgodovinski dogodki prešli so preko tega izreka na dnevni red. Schmerling se je sicer tolažil, da se še kdaj povrnejo zlati časi nemške nadvlade — v vsej državi, ne izmši Ogerske, a poznejši dogodki pokazali so, da se je ljuto varal. Vsi dogodki in premembe pa neso premenile njegovih krivih nazorov. Dan danes je še na starem svojem stališču in kjer le more, stavi se v nasprotje s sedanjo vlado in pri vsakej priliki dela zapreke ravnopravnosti.

Ni pričakovati, da bi vitez Schmerling, ki je v svojih nazorih, v svojih zmotah osivel, sedaj na predvečer svojega življenja premenil svoje mnenje, ostal si bode dosleden, dosleden — v zmoti in gledal bode še na dalje, kako se narodi avstrijski, kljubu vsem oviram, katere jim je navalil na politiško cesto, kljubu njegovi zloglasni volilni geometriji, vedno bolj razvijajo.

Ako v dan svoje osemdesetletnice napravi svojo bilanco, nema „oče ustave“ razven svojega volilnega reda, pokazati nobenega vspeha, vse delovanje bilo je samoglavno, napačno, zavoženo. Vender mu je kot državniku avstrijskemu mesto v zgodovini gotovo, seveda bodo bodoči zgodovinopisci vse drugače o njem sodili, kakor danes sodijo o njem nemško-židovski listi, sodili bodo o njem tako, kakor sodijo že sedaj vsi nemški narodi avstrijski.

Nedeljski mir.

Iz Kobarida 21. avgusta.

—ski.— Jedna najnovejših postavnih upeljav je, razven postave proti delomrznim ljudem in beračem, gotovo takó nazvani „nedeljski mir“. Da pa ni postava proti delomrznim ljudem in beračem nikakor tako blagodejna, kakor si kompetentna postavodajalna oblast domišlja, o tem ste govorili že v jednom uvodnem članku Vašega lista. Da pa ni niti „nedeljski mir“ tako blagonosen, kakor se je ž njim sploh nameravalo, — o tem naj spregovorim danes, če ne izgine ta-le moj spis v žrelu Vašega danaidnega soda, recte: uredniškega koša.

Namen „nedeljskega miru“ je gotovo, da bi se nedelje in prazniki bolj posvečevali ter bi se ne opravljala vsakersna hlapčevska dela v teh Bogu posvečenih dnevih. No! na deželi se sicer ob taci dnevih ni delalo, a v mestih že ni bilo več nikake razlike mej delavnikom in praznikom. Rokodelci so počeli delati tudi ob praznikih, prodajalci so prodajali svoje blago, celo hiše so se zidale. Z novo postavo pa se vse to prepoveduje, in prav je, da se prepoveduje. Prav je, da bode počivali ob nedeljah in praznikih vsi rokodelci, obrtniki, delavci itd., prav je, da štacunarji ne bodo prodajali in hvalili svojega blaga cele Bogu posvečene dneve, prav je, ponavljam še jedenkrat: a slednje, to je: da naj štacunarji zaprejo svoje štacune že opoldne, to naj bi veljalo le za mesta, a nikakor ne za deželo! Zakaj?

Kdaj pa proda mestni trgovec več blaga? Ob delavnikih! In kdaj se proda največ blaga na deželi? Ob praznikih! Kako to? Trgovci na deželi dobivajo svoje blago gotovo le iz mesta, trgovci ne hodijo v mesto v nedeljo ali praznik, marveč vno le in povsod ob delavnikih. Zategadelj je v mestu v delavnik gotovo živahnejše, kakor v kak praznik. Ob delavnikih bodeš videl v mestu ljudi od blizu in daleč, ki si nakupujejo raznovrstnega blaga. Ob praznikih pa teh ni, a tudi meščani hite ven na deželo, da se nadihajo čistega vzduha in se lahko prosteje gibljejo. Trgovec torej nema v nedeljo nikakor mnogo opravka, če bi prav tičal v svojej pročajalnici cel ljubi dan.

Vse drugače je na deželi! Za vzgled naj si vzamemo večjo vas ali trg.

Dejal sem že, da se na deželi ravno v praznik največ proda. Ljudstvo prihaja iz okolice v trg k službi božje, — in tu si nakupi vsega, česar mu bode do druge nedelje treba. Kmet ne hodi v trg navlašč za-to, da si nakupi blaga, on pride k sv. maši, — in pri tej priliki si on tudi blaga nakupi. Trgovec na deželi proda torej največ svojega blaga v praznik, mestni trgovec v delavnik. Če toraj trgovec na deželi počiva v delavnik, a po novi postavi naj počiva še v praznik, tedaj bode vedno le počival, a blago naj bode prodajal mišim in podganam. Mestni trgovec prodaja in dela največ v delavnikih, počiva naj torej v praznik.

LISTEK.

Kandidat nesmrtnosti.

(Humoristiški roman. — Česki spisal Svatopluk Čech.)

Nekoliko stoletij smeji se izobraženo človeštvo donu Quixotu, kojemu je prepletlo glavo čitanje viteških romanov. In vender si upam trditi, in nese prvi, ki trdi, da je bil mnogi, premnogi teh posmeškov sam don Quixote na drugi način in da se je sosebnost v novjšem času pomnožilo duševno potomstvo slavnega viteza žalostne postave do milijonov. Ne zajemajo se ve da svojih prevrtenih svetovnih nazorov iz viteških romanov, temveč iz kope drugih romanov, novel, pesnij, dram, estetiških in literarnih razprav; ne nosijo na glavah samih skled, ampak klobuke slučajnih obrazov; ne sedlajo Roziante, ampak norčavega Pegaza: ne sanjare o bojih z velikani, ropu kraljičin in dobitvi gradov, temveč o literaturi, umetnosti, krasoti in podobnih več ali manj vetrnih predmetih.

Prihaja mi na misel sosebnost jeden odrodek takih senjačev, gotova vrsta mladih ljudi. Mladež staro- in srednjeveška imela je v mnogem odnošaji

prijaznejšo usodo, nego naša. Ne verjamemo svojim očem, ako čitamo v Palackem, da se je Jurij Poděbrad bojeval v štirinajstem, pravim štirinajstem letu svoje dobe na strani plemenitnikov v usodni bitvi Lipanski. Živenje mladeniško bilo je nekdanj pestro in bujno, polno činov in zmene. Sedaj prebijemo malone polovico života v prisilni mirnosti, krila so nam sklenena s šolskimi oklepi in ko končno ta oklep odpade, zgubila so že krila naša mladostno prožnost in jakost, slabé in se povesejo in začno se polagoma skubsti, odpade pero za peresom.

Humboldt pravi, da odškodujejo spisi velikih pesnikov nemških njegovemu narodu v trezni hladnejši zoni veličastvo in krasoto tropiške prirode. In tako zajema i uklenena mladost naša iz širnega morja krasne literature odškodnino za to, kar ji odpira resnični trezni život. S polnimi duški razvpijajo svoje življenje po činih, dobrodruštvi, zmeni podob in dejanj, burnem vznemirjenju čutov. Tam se šeta svobodno z bliščečim lišpom salonskim, pokleka pri svitu lune k nogam čarokrasne deve pod soho Amorovo v starem parku, slika s praporom v vrisi bitke, ziba se v navdušenji, oskosti, grozi, razkošji

pri vsakem koraku. Opojen od vabe tega izmišljenega sveta, gleda mladi čitatelj kakor v sanjah do istine in vidi jo v svetu popolnem drugače nego prosti trezni človek, v migljajočih, fantastičkih odleskih onega bajnega kraljestva. Gleda v ljudeh junake romanov, v prsih njihovih nemožne čute in vlaga sam v svojo notranjost vnetosti in strasti, ki izhajajo s tolikimi bistvi s papirja tiskarske črnote. Ta stadium si moramo, mislim, vsi odbiti.

A hujše postane, kadar preide takov sen iz trpne vnetosti k tvornemu činu, kadar zagori brez pravega poklica želja po literarni slavi. In ta častizeljnost je razširjena neizmerno za naših časov. Nekod prime ves mladi zarod. Saj sem nekje čital, da mora pri nas prekoračiti vsak olikani človek gotovo pesniško perijodo.

Ni sicer čudo glede na seznam, kakešni ima krasna literatura iz gori naznačenih povodov za mlade duhove. V nji se sredotoči vse. K nji se nese vsa njih častizeljnost. In kadar samoljubje pošepeta nepoklicanemu mladeniču, da občuti na ramah peruti genija in v prsih morje sanj in tožb, je don Quixote gotov. Podjame pripravo za nesmrtnost. Na prvi pogled je tako lahka. Ne potrebuje

Naj opomnim še nekaj, kar prouzučuje veliko krivico trgovcem in prodajalcem na deželi.

Če se sprehajamo v mestu, tedaj zapazimo tu prodajalnice blaga na meter, tam prodajalnice perila, mirodolnice, prodajalnice raznih jedil, drobnine, knjigarno itd. Vsaka prodajalnica ima v glavnem le po jedne vrste blaga, kar pa na deželi ni! Na deželi dobiš pod jednim krovom prodajalnice blaga na meter, drobnino, mirodolnico, prodajalnice jedil itd. Česa pa se na deželi največ proda? Sladorja, kave, riža, moke, soli, — sploh: jedil. Nova postava dovoljuje mestnim prodajalnicam več pravic in olajšav, delj časa smejo tako blago prodajati, ker veliko mestnih kupovalcev — prebivalcev si kupuje kosilo pred poludne, a večerjo še-le popoldne, osobite ubožnejši. Prodajalec jedil na deželi pa mora svojo prodajalnico zapreti že opoldne, svojega blaga ne more prodajati onim kupovalcem, ki prihajajo iz okolice popoldne k popoldnanski službi božji, ne more prodajati svojega jedilnega blaga domačinom, ki bi, bodi si slučajno ali veloma, potrebovali kakšnih jedil. Krivica se godi toraj prodajalcem in kupovalcem na deželi, a mestnim je vsem to dovoljeno.

Še nekaj! Veliko prodajalnic na deželi ima po dvoje, ali celo po več vrat, a veliko njih samo po jedna. Razven javnih vrat ima veliko njih še stranska, ki vodijo v notranje prostore prodajalčeve. Taki prodajalci imajo javna vrata sicer zaprta, a kupovalci se poslužujejo notranjih vrat, — isti prodajalci torej neso nikakor na škodi; celo dobiček imajo vsled te nove postave, kajti vse ostale prodajalnice, ki imajo le po jedna vrata, te morajo biti pod strogo kaznijo zaprta. Ljudje, ki kupujejo običajno v taci prodajalnicah, ti ljudje gredo po blago k prvim, katerim drugače nikoli ne gredo. Dokazal sem tedaj, da „nedeljski mir“ ni nikakor srečna upeljava za deželo. Tretja Božja zapoved nam sicer zapoveduje, da naj praznike posvečujemo ter se vzdržimo vseh hlapčevskih del. Da je pa prodajanje „hlapčevsko opravilo“, to bi bila najnovejša iznajdba novodobnega fanatizma. Štaccinar prodaja lahko svoje blago, a „nedeljskega miru“ ne bode motil. V gostilnicah, na plesiščih, tam se upije, razsaja, ter dela „božjemu dnevu“ nečast; Hic Rhodus, hic salta!

Da bi se prejšnje krivice vsled nove postave nekoliko pomanjšale, tedaj bi svetoval vsem duhovnim oblastnikom, da bi se darovala „velika“ sv. maša že ob 9. uri, končala bi se najdalje do 11. ure, a kupovalci bi si potrebno blago dopoldne lahko nakupili.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 24. avgusta.

Danes se pripelje avstrijski cesar v Kromeriz, kjer se bode jutri sešel z ruskim carjem. Za ta **shod obeh cesarjev** so se v Kromerizu delale velike priprave. Tam se je zbralo mnogo naroda, zlasti Slovanov. Čehi bi bili radi, da bi mestni župan cesarja danes pri prihodu nagovoril česki, kateri nagovor bi končal z nemškim stavkom. To pa neki ni bilo dovoljeno, ampak se je le dovolilo, da sme v češčini končati nemški nagovor.

za njo ni kopja ni ščita kakor vitez iz Manche, zadošča škripajoče pero in knjiga papirja. Dobi se tudi kaki dobromiselni Sancho Pansa, ki verjame v poslanstvo mladega genija in ga vede na dobrodružna podjetja kot verni in njegovim deklamacijam trpljivo poslušajoč oproda. Pa ti novoveški Quixoti imajo znatno prednost pred svojim praotcem; dobé si pri svojih podjetjih dosti drugih podobnih vitezov. Mej temi pa se popolnujejo v viteškem obrazu, npravu in načinu govora. Veselje je, gledati takov krog viteški, sedeč okoli okrogle mize: po plemenitih bledih obrazih je razstлана zarja krasote in dobrosti, poluodprte oči koprné, na ustnih poigrava bolestno trganje, roka seza za vzdihajočo nedra. Včasih pogrezujejo se v uganke človestva, včasih govore o drugih neprizotnih vitezh, včasih šepetajo si sladke dvornosti. Včasih so genijalno razposajeni, da bi se sličili i v tem velikim svojim uzorom, pri čemer ne krenejo v stran niti za prst od gotovih estetiških mej. Največ govore se ve da o svojih delih — ah! — o poezija — ah! ah! — O sladka Dulcinea iz Tobose, kraljica mojega srca, solnce mojega živo — —

Tako mi je, kakor bi me kdo udaril z roko čez usta. Prečitam z nova, kar sem napisal in že

Kakor čujemo, snide se **državni zbor** dne 23. septembra. — Kaadenske kmetske šole ravnatelj dr. Anton Schneider poskusil je bil vlani osnovati posebno avstrijsko gospodarsko stranko. Ta poskus pa ni imel vspeha, če tudi je vlada podpirala njegove nakane. Pri zadnjih volitvah bil je voljen eden sam kandidat te stranke. Sedaj je dr. Schneider sam spoznal, da se je varal v svojih nadah, in objavlja v Komatau-u izhajajočem „Deutschen Volksblatt-u“, da obžaluje svojo zmoto in da se ne bode več mešal v politiko. Tako je končala jedna onih srednjih frakcij, na katere se je vlada mislila opirati. —

Dunajski **Čehi** hočejo se vedno bolj energično potegovati za svoje pravice. Njih politiško društvo hoče pred vsem delati na to, da vsak okraj, kjer biva dosti Čehov, dobi česko ljudsko šolo. Ako Čehi vztrajajo v svojem prizadevanji, se bode kmalu pokazalo, da Dunaj ni nemško mesto, ampak mesto z mešovitim prebivalstvom.

Jutri, ko se avstrijski cesar in ruski car snideta v Kromerizu, pripelje se 800 Poljakov v Pešto ogledat **ogersko** deželno razstavo. Redarstvo v Pešti se boji kakih Rusom sovražnih demonstracij pri tej priliki, in naredilo je že potrebne naredbе, da se taki pojavi preprečijo. Sicer pa ima že sam pohod razstave baš isti dan Rusiji sovražen značaj. Ko se bode ta sešla vladarja, bode se v Pešti bratili zastopniki dveh narodov, ki oba sovražita Rusijo. Brez zabavljanj na Rusijo ne bode izšlo, kajti Poljaki in Madjari hoteli bodo pri tej priliki pokazati svoje sovraštvo do nje. Ogerska vlada se bode gotovo izogibala takih demonstracij, drugače pa opozicija, ki je že pri raznih prilikah pokazala svoje sovraštvo do Rusije.

Vnanje države.

Nezadovoljnost v **Srbiji** narašča. Vlada skuša z ostrostjo obdržati se. Več radikalcev po deželi so zaprli, ker so neki dobili več kompromitujočih pism pri dveh radikalnih poslancih, katera so že bili prej deli v zapor. Belgradski župan Vladan Djordjević se je v nekem poročilu grajalno izrazil o vladnih organih. Zato ga mislijo posaditi na zatožno klop zaradi razžaljenja vojnega ministerstva, policijske oblasti, žandarmerije in ministerstva notranjih zadev ter zavoljo rušenja občinskega zakona. Ker je Djordjević jako priljubljen pri prebivalstvu, je tako postopanje vlade v Belem gradu vzbudilo veliko razdraženost.

Po poročilih iz Peterburga **ruski** minister notranjih zadev, grof Tolstoj, ne bode več popolnem ozdravil. Zdravniki so mu prepovedali vsako duševno delo. Verjetno ni, da bi se jeseni vrnil v Peterburg, vsekako pa vodstva ministerstva ne bode več prevzel.

Kakor se poroča iz Carigrada, pomilostil bode **turški** sultan vse Črnogorce, ki so kje v Turčiji zaprti ali internovani zaradi politiških zločinov.

Poljaki, katere je **Prusija** iztirala, pripadajo vsem stanovom. Mej njimi se trgovci, profesorji, dijaki, obrtniki, delavci itd. Dosedaj na to naši nemški listi neso obračali dovolj pozornosti, nekateri so celo odobraval tako postopanje, saj je trpel le Slovan, in s tem se je pospeševalo ponemčevanje slovenske Poznanjske. Sedaj pa tudi naši liberalni listi začenejajo stvar bolje preudarjati, kajti Prusija je začela izganjati tudi tam naseljene avstrijske Poljake. Da pri tem ne vodi židovskih časnikačev sočuvstvo do izgnanih Poljakov, je naravno. Pred vsem se bojé, da ne bi tako postopanje Prusije škodovalo zboljšanju carinske politike. Nadalje se pa premišljuje, kake posledice to utegne imeti za Nemce. Na Francoskem na pr. je mnogo Nemcev naseljenih in radikalcı so že večkrat zahtevali, da bi jih iztirali, ako ne pridobe francoskega državljanstva. Ti Nemci so v svojej ošabnosti že večkrat pokazali svoje sovraštvo do Francozov. Zato jih utegne Fran-

cija po vzgledu Prusije pograti domov. Še huje bi pa bilo za Nemce, ako Rusija jednako z enakim povrne. Samo v kraljestvu Poljskem biva nad 400.000 Nemcev, ki še neso ruski podložniki. Kaj bi bilo, če jih jedenkrat požene Rusija domov. Kako hoče Pruska vsem tem Nemcem preskrbeti dela. V kratkem se utegne pripetiti, da se bodo nemška krutost maščevala nad Nemci samimi. Tega se bojé tudi naši Nemci. Kaj da je povod, da so najedenkrat začeli iztirati iz Nemčije avstrijske Poljake, za gotovo ne vemo, dosedaj so iztiravali le ruske.

Kakor nek italijanski list poroča, snideta se letos **italijanski** kralj in nemški cesarjević naslednik. Kje bi bil ta shod, še ne vemo. Sicer je pa še treba počakati, če se ta vest potrdi.

Francoski monarhisti so se vsi zjediniili za bodoče volitve. Postavili bodo skupno kandidate. Vodstvo združenih monarhistov prevzel je bonapartist Cassagnac. Postavili bodo kandidate v mnogih okrajih, katere sedaj zastopajo republikanci. Sicer ni misliti, da bi monarhisti dobili večino, a število njih poslancev se bode v zbornici morda pomnožilo. Posebno to ugaja monarhistom, da so razne republikanske stranke mej sabo nejedine in zlasti radikalcı hudo napadajo zmerne republikance, sedanjo in prejšnjo vlado. Zmerni republikanci so pa v agitaciji tudi malo premalomarni. Monarhisti in radikalcı so že postavili skoro vse svoje kandidate, o kandidatih zmerne republikanske stranke pa še ni nič slišati.

Novo **egiptovsko** posojilo bode sicer omogočilo izplačati odškodovanja ob bombardovanji Aleksandrije, finančnih razmer dežele pa ne bode dosti, ali pa nič zboljšalo. Ko se bodo izplačala odškodovanja, bode deželi od tega denarja jako malo ostalo. Domača in angleška vlada bode ta že še moralı skrbeti, da zboljšata finančne razmere, ako nečete, da Egipt popolnem propade.

Novo **brazilijsko** ministerstvo je sestavljeno. Catecipe je prevzel vnanje zadeve, Mamroe notranje, Belisario finance, Delpluci pravosodje, Junqueira vojsko, Chaves pomorstvo, Prado javna dela, trgovino in poljedelstvo. Da bi novo konservativno ministerstvo ostalo dolgo na krmilu ni gotovo.

Dopisi.

Iz Rudolfovega 22. avgusta. [Izv. dop.] („Politiški otroci.“) Častiti gospod urednik! ako nam kak paglavec hišo z blatom pomaže, šipe pobije, z žigicami streho zapaliti hoče, potem pa, ko ga za ušesi zgrabimo, ter do dobra našeskammo, zbežavši na ves glas po vasi upije, da smo mu hoteli klobuk uzeti, ušesi odrezati, iz kože ga djati, je-li ni tak pobalin poreden, brez vesti? — Na tacega porednega fanta moramo nehoté misliti, če pogledamo naše „politiške otroke“ v Rudolfovem. Učinili so za časa letošnjih volitev pravi „Hexensabbat“ in razkriješ li pred svetom njih nepostavno, omikanih gospodov nevredno djanje in počenjanje, že upijejo, da jih „dereš“, da jih „socijalno uničiti“ hočeš. Navajaj jim fakta na fakta, dokažeš jim po pričah to in ono laž, nič ne pomaga: ti „narodnjake na najpodliši način obiraš, sumničiš in obrekuješ“, ti „se poslužuješ v svoji slabosti najgrših sredstev, ti lažeš!“ Tako upijejo in se sučejo in švigajo okolu proti njim navedenih fakt in dat in prič kakor mačke okolu vrele kaše. Rečeš jim, — kar celo mesto govori, — da se je Novomeški župan vedel za časa volitev jednostransko, ne-korektno, zaženejo ti krik, da „obrekuješ;“ rečeš jim, da je bil Šusteršičev telegram na dr. Slanca lažnjiv in iz zlobnega namena od hiše do hiše po-

prijemam za pero, da bi to vse prečrtal — toda nikoli! Stoj tukaj, zmedeni začetek predgovora in če bi bil tudi nezmisel. Nič sosebnega, v Čelih jedna stran nezmisla!

I.

V odročnih temnih ulicah Male Strani stala je tiha hiša, v katere prvem in jedinem nadstropji je stanoval stari dobri gospod, Matej Hostivit Koudela po imenu, z mlado gospo Terezijo in služkinjo. Iz strehe te hiše, z žlebom obdane, molé je nizki pristavek, ali bolje zidana zgornjica, kjer je bilo skromno stanovanje mladega sinovca starega gospoda, Vojteha Koudela, ki je dobil po smrti svojih roditeljev tukaj drugo domovje. —

Bilo je krasnega marcovega dne. V vzduhu se je gibala slutnja vzpomladi. Vrabcı so skakali in čivkali veselo po starem orehu, ki je stal tesno pred hišo in njega brezlistne veje sezale so do oken prvega nadstropja. Popoldnanje solnce je vrglo na čisto polo papirja, ležečo pred Matejem Koudelo na skladni pisalni mizi prav starega kopita, dva bliščeča se zlata trakova, kakor bi hotelo opozoriti starega gospoda, da bi ne bil neprijeten prvi letošnji sprehod za mestom v njegovi topli vzpomladni volneni obleki.

Toda Koudela je stopil k oknu in spustil teški sivi zastor pred nosom tem bliščečim posetilcem. Izvestno ni verjel vabljivim obetom prekanjenega marcovega solnca. Delal se je kakor v sredi zime. Dvojna, skrbno zaprta okna bila so zabasana z rahlim, zelenim mahom, v peči pokal je veselo ogenj in okrog telesa starega gospoda plavala je dolga s kožuho podšita suknja, sezajoča dol do nog, obutih v tople, liberske črevlje.

Spustivši zastor usede se Koudela zopet za mizo ter uravna pred soboj polo in pero za ušesom. Videlo se je, da hoče urediti domače račune. Moglo se je tako soditi iz pregibanja njegovih prstov, delajočih kakor pri tihem čitanji. Kazalec levece skakal je po prstih desnice, po vrsti od palca do mazinca, od tod se je vrnil k palcu in plesal iz nova proti mazincu v hitrem, odmerjenem tempu. Na krat se začne pregibati v enakem tempu vse njegovo telo: praska z rokama od prs do bolšnjaka in zopet k prsom, miga v taktu osivelo glavo in zraven tepta sorazmerno z ного kakor predica pri kolovratu. Naglo ustane in seže po pero. Mej tem ko je pero škripaje bežalo po papirji, izražalo se je tiho veselje na gladko obritem obličji starega gospoda. (Dalje prih.)

šiljan, upijejo ti, da si „obrekovelec;“ kličeš jim v spomin pomenljive besede: „Vielleicht wird uns das Telegramm aber doch nützen!“ krožijo ti na ves glas, da so „čisti, nedolžni“, ti pa da „sumničar;“ sklicuješ se na „Charto blanco“ Šukljejevo, „lažnjivec“ si; pomoliš jim pod nos „Ljublj. List“, v katerem smo črno na belem brali psovke kakor: „Mamertinci“, „Katilina“, „Ovt-Sravok“, „tihotapci“, „Bilchsenspanner“, „triumvirat katilinarične zarote“, „kosmata duša“, „grofovi potrebni“, „kljun-kljunč“, „klepec-klepon“ itd. itd. in infinitam gratiam, upijejo ti in kričijo, da ni v Avstriji lista, ki bi bil tako osebnostim na razpolaganje, kakor je „Slovenski Metuzalem“. Itd. itd. itd.

Ti naši „politiški otroci“ mislijo, da so „sacro-sancti“, da imajo privilegij za vse; ako je njih ravnanje in uganjanje še tako abotno ali zlobno, molčati moraš, ogniti se jim moraš, na rep za Boga! ne stopiti, in če upijejo in kričijo, da se Bogu smili! Le oni smejo vsacega psovati, pikati, napadati, kolikor se jim ljubi, napadani pa morajo molčati, ne smejo se ganiti, še resnice ne povedati. Ko bi pa naša stranka tako bila počenjala in postopala, kakor so oni, — svet bi se bil že pogreznil vsled njihovega upitja in ropota!

Menimo, da je to tudi jedna tistih „lepih“ lastnosti, s katerimi je „šukljejanizem“ tako obilo obdarovan. S tem vsem pa le jasno kažejo, da imajo slabo vest, ter da se boje javne sodbe.

Vedó pa dobro, ko bi se bili oni ob volitvah vedli, kakor se spodobi omikanim in poštenim državljanom, da bi zdaj ne bilo nobene tožbe, nobenega prepira. „Ako te kdo po desnem lici udari, ponudi mu še levo.“ — tega principa pa vsaj v politiki ne pripoznamo.

Gospod urednik! Pisalo se je v Vaš cenjeni list po končani volitvi za dolenjska mesta, da je „politična slana pala na dolenjski svet ter pokončala narodne napore“, — „Narodni dom, Čitalnica, Pevsko društvo, — vse je potlačeno in medli zbog nesrečnega narodnega razpora, sledečega iz Šukljejeve kandidature. Najbolj tesne vezi prijateljske, so pretrgane in presekane, društveno življenje naše tlači peklenska mōra, ki se imenuje Šukljejeva kandidatura.“ Na teh besedah so sicer glodali in pikali in svojo „bistroumnost“ kazali Novomeški Šukljejevci v „Ljublj. Listu“, češ da „Narodov“ dopisnik „vse tako črno vidi,“ da mu „baš mora biti marogasta vest, ali mu je pa črna mrena vid prelasla“ ter da „govori o razmerah, katere so mu pač malo, če ne popolnem neznanne.“

Pa vendar je „Narodov“ dopisnik tačas resnico govoril in žalostno, pa res! — še premalo črno si videl! Posledice Šukljejeve kandidature in še bolj njegove dvomljive zmage so za naše mesto grozovite, bodisi v društvenem življenju bodisi v političnem stanju: nikjer na Kranjskem ne čutijo tako živo kakor pri nas, kako nevaren rak na narodnem životu je „šukljejanizem“ in nikjer na Slovenskem ne spoznajo tako natanko kakor pri nas, da gremo Slovenci rakovo pot, kar se je prikazala ta nova pogubonosna bolezen v nas. (Dalje prih.)

Iz Železnikov 21. avgusta. (Človekoljubje našega župana.) Nevarno zbolel je bil v tukajšnjem trgu nek kovač. V velikih skrbih bila je mati, katerej je jedina podpora. Želela je srčno pomoči zdravnikove, kateri redno prihaja vsak teden dvakrat sem iz Loke. A kako pri pomanjkanji plačati stroške zdravniške in draga zdravila? Kovači naši neso nič oskrbljeni za slučaj nesposobnosti za delo. Zato gre skrbna mati k županu s prošnjo, naj bi jej naredil ubožni list. Pa kako uljudni so bili g. župan. „Tam so vrata, vun se spravi! Za druge čenče ima denar, naj ga ima še zato.“ Fant je priden, poštenega zadržanja, nikdo mu ne more kaj spodtikati. Pri pičlem zaslužku in skrbi za mater, pa tudi ne more kaj na stran polagati. Jedina pregreha njegova je le, da je ud „Bralnega društva“, za katero donaša 15 kr. na mesec. Pa ta je bila spravila župana v sveto jezo. — Vprašam, je li tako ravnanje človeško, je li postavno? Mati bi se bila lahko pritožila. A kaj, ko bi bilo znabiti prepozno, predno se pritožba reši po postavni poti, ker je sin bljuval kri. Naš skrbni župan si ne bi bil naredil pri svoji tenki vesti nič iz tega. Dobro, jeden „antikristov služabnik“ bil bi menj. Mati si pa v svoji priprostosti ne bi bila upala storiti daljnih korakov. — Ouonsque tandem! G. župan! Kam nas bo pritirala vaša slepa strast! Svet naj pa sodi o človekoljubji in neprevidnosti Vaši.

Iz Podlippe 22. avgusta. [Izv. dop.] Gredočega iz Tržiča, kjer človek lahko drugače govori, kakor misli, dojde me neka zgovorna ženska. Prijazno me vpraša, sem li bil tudi jaz na „ohceti“? Ko jej odgovorim, da ne in da tudi ne vem, kdo se je oženil, mi hitro pove, da gospod „šomošter“. Ko jej zagotovim da jaz gospoda učitelja še ne poznam, me vpraša, imam li „pratiko“? Povem ženi, da imam pratiko doma, a seboj je ne nosim. Na to pravi mi ona: „vidite, najbolj okrogla glava v pratiki so naš šomošter. Zdaj nosijo okoli neke prav lepe, z zlatom obrobljene nemške ceglice, da so res poročeni. Ženili so se že prej tam le neke čez Bistrico, pa jim menda ni bila prav všeč in so pustili, pa vzeli domačinko. Radi jih imajo še gospod fajmošter takó, da so jim celo bratovščino napili. Poznam pa še več drugih gospodov. Ker vidim, pravi žena dalje, da nemate dosti opravil, ker tako počasi hodite, vam svetujem, da greste v Goriče ali na Trstenik, ako hočete kaj resničnega zvedeti, če pa vas mika izvedeti kako novico, oglastite se pri g. J. U., umirovljenem učitelji v Kranji, ker on dobiva novice po „telefonu“ in jih tako tudi oddaja.“

Z Bogom! in šla je na levo v vas, jaz sem krenil na desno čez Podnart in Kropo domov. Ko sem prilezel vrh hriba, zaklical sem proti Železnikom: „Vse je prav storil!“ tudi takrat, ko je vzel bič v roke in nemirneže izgnal. Zdaj grem pa tudi jaz z Bogom v svojo mirno kamrico, premišljevaje to, kar sem videl in slišal.

Domače stvari.

— (Cesaričinja Štefanija) pripelje se danes zvečer ob 6. uri 10 minut v Ljubljano. Po kratkem postanku odpelje se naprej v Miramare. Vsled pomote v „Laibacherici“ čakalo je preteklo soboto na stotine občinstva ob železniški progi, a vsi čakali so zaman. Danes možno se je odškodovati.

— (Osobne vesti.) Gosp. dr. Andrej Bakarčič, odvetnik na Reki in deželni poslanec hrvatski poročil se je z gospico Zofijo Domladičevó iz Illirske Bistrice. — Poročil se je g. Mih. Lešnik, c. kr. davk. pristav v Ptuiju z gospico Liziko Kokaljevo na Vranskem. — Umrli je včeraj g. Ignacij Ahačič, fužinar v Železnikih.

— Dnevni red javni seji Ljubljanskega mestnega odbora v torek 25. dan avgusta 1885. leta ob 6. uri zvečer v mestni dvorani: I. Naznanila prvosodstva. II. Poročilo pravnega s finančnim združenega odseka gledé prostora, ki je mestu na ponudbo pred Rudolfinom. III. Stavbinskega odseka poročilo a) o kranjskega deželnega odbora prošnji gledé izpeljave vode iz Rudolfina pod Tržaško in Fran-Josipovo cesto v mestni kanal v Slonovih ulicah; b) o popravilu ceste na grad pri sv. Florjanu; c) o napravi ograj in korit na živinskem trgu; č) o vspehu pismene dražbe za gradnjo kanala v kolodvorskih in parnih ulicah. IV. Policijskega odseka poročilo o pritožbi hišnega gospodarja Kolnika zoper naloženi pasji davek in globo. V. Poročilo s finančnim odsekom združenega odseka za olepšavanje mesta o prošnji Jana Ederja za dovoljenje gledé gradnje ledenice po američanskem sistemu pri Švicariji pod Tivoli. — Potem tajna seja.

— (Deputacija notarjev) predstavila se je včeraj dopoldne ob 10. uri novoimenovanemu deželne sodnije predsedniku g. F. Kočevanju. Vodja deputaciji in predsednik notarski zbornici kranjski g. dr. Jarnej Zupanec ogovoril ga je tako: Velečastiti gospod deželne sodnije predsednik! Vest, da je Nj. Veličastvo, presvetli cesar Vašemu veleblagorodju blagovolil izročiti vrhovno nadzorstvo in vodstvo pravosodstva v deželi kranjski, napolnila je prebivalstvo, vse juristiške kroge, zlasti pa kranjske notarje z najodkritosrečnejim veseljem in mi, tačasni člani notarske zbornice imamo čast, v imenu notarjev kranjskih izražati to veselje s presrečno željo: Vsemogočni naj Vaše veleblagorodje dolgo vrsto let domovini v blagor, pravosodstvu pa v ocvrščenje, v izvajanju vzvišenega posla pri najboljšem zdravju ohrani. Ker Vašemu blagorodju, kot predsedniku visokega sodišča pristaje tudi nadzorstvo notarjev in notarske zbornice in ker zavzema notarstvo — po njega funkcijonarjih prav razumevano in v zmislu zakona izvajano — važno mesto v pravosodstvu, usojamo si, prospeh tega zavoda Vam, velečenjeni gospod deželne sodnije predsednik, najtopleje priporočati.

— (Dvogovor v Trstu.) V „Narodnem Listu“ popisuje nekdo, kako se je v Trstu krasno

slavil cesarjev rojstni dan in kako se je pri tej priliki pokazalo, da slovanski živelj vedno več tal pridobiva. Dopisnik čul je pri tem, da je neki irredentoveč rekel nekemu Nemcu: „Ci vorranno almeno cinquant' anni per italianizzare del tutto questi . . . ščavi!“ A Nemec mu je odvrnil: „Bum-bum, lieber Freund, čikfanti anni e sarete lei und alle Irredenten nac Palermo cazzadi fora da Trieste. I ščavi xe duri!“

— (Znamenite najdbe v Selu na Vipavskem.) V Selu precej za cerkvijo stoji hlev sedanjega podžupana Antona Berbuča, katerega je posestnik sedaj jel širiti. O priliki, ko so kopali za temeljne zidove, naleteli so delavci na starodavne grobove in kostnjake iz rimske dobe. V prostoru, za hlev odmenjenem, našli so tri kostnjake, pred glavnimi vrati četrti, niže pa še peti. Nad glavo onega mrtveca, ki je pred glavnim uhom, bila je plošča (skrilja) brez napisa, za črepinjo, katera je še dobro ohranjena, pa pet rimskih denarjev, štirje jednaki, peti od prejšnjih različen. Na dolnji strani pod hišo podžupanovo je še sedaj videti pol groba iz kamnitih ploščic brez napisa; tudi tukaj so dobili rimski denar. Vsega do sedaj najdenega denarja je trinajst kosov iz prvega do tretjega stoletja po Kristovem rojstvu. Mrtveci ležé torej tukaj okolu 1600 let. Nekateri drobiž je prav dobro ohranjen, na jednom se prav lahko čita: „Imperator, C. A. Diocletianus, P . . .“ in na drugi strani „Genio populi romani.“ Tudi novci iz dobe Marka Avrelija, cesarja Proba so primerno dobro ohranjeni. Jeden omenjenih denarjev kovan je bil v Sisku, drugi v Ogleji, pri tretjih ni mogoče več spoznati, kje so bili narejeni. Delavci našli so dalje jedno dobro pozlačeno broncasto zapestnico (Armspange), kakeršne so Rimljani dajali le mrličem, broncaste in posrebrnjene sklepe (ringe), jedno leščerbo z opeke, kakeršne najdeš navadno v rimskih grobih, in nož iz železa. Verodostojne priče pripovedujejo, da so se našli o drugih prilikah v takozvani „Fatelovci“ Berbučevi grobi iz opeke, lonci in meči, a ne poznajoči starinske vrednosti omenjenih rečij zavrgli so jih dotičniki. Da so tedaj v Selu rimski grobovi, da se jih najde tam še več, o tem ni dvombe. Vprašanje navstane le, kaj je bilo v Selu, rimska postaja ali kaj? Znana je rimska postaja v Rubiji (ad pontem Sontii), dalje ona v Ajdovščini; vé se gotovo, da je bila vmes še jedna postaja, a kje? to ni znano. Ta postaja zvala se je „ad forniculos“ (pri opekarnicah) in je bila najbrže v sedanji Bukovici ali pod Prvačino, mogoče pa, da so Rimljani ves okraj tako zvali in da je bila postaja v Selu. Vsekako zgodovinsko preznamenite so te najdbe, posebno če pomislimo, da so naši kmetje meče in druge jednake reči večkrat že našli tudi na Selskem pašniku na Sovinu. „Soča.“

— (G. dr. Fr. Kraus,) ki se je udeležil tudi antropološkega kongresa v Celovci, peča se izredno marljivo z razmerami Jugoslovancov, zlasti pa s tradicionalnim slovstvom. Bosno in Hercegovino je na vse strani prepotoval in proučil ter pri tem svojem potovanju nabral okolu 60.000 stihov narodnih pesnij in blizu 100 sotrudnikov, ki pridno nabirajo gradivo za „Veliki jugoslovanski zbornik“. Kraus je po Bosni in Hercegovini nabiral posebno „šehherli-pjesme“, katere pevajo mohamedanski Hercegovci in Bošnjaki. Tako dobil je pesem „Smail-Agić-Meha“, ki ima 2170 stihov in se s Krausovim komentarom tiska pri Pretnjerji v Dubrovniku.

— (Premembe v Lavantinski škofiji.) Župnikoma sta imenovana: G. Henrik Verk v Pilštajn, g. Ivan Govedič v Šoštajn. — Premesčeni so naslednji gg. kaplani: Adam Grušovnik v Rajkenburg, Jarnej Štabuc v Šmartin pri Šaleku, Anton Vamberger na Bizeljsko, Gregor Prešečnik v Poljčane, Anton Drozg k sv. Marksu pri Ptuiju, Fran Geč k sv. Rupertu v Sl. g., Fran Černevshek k sv. Križi pri Ljutomeru, Jurij Čurin v Središče.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Ajdovščina 24. avgusta. Dijaška veselica izvršila se je sijajno, dijakov bilo zbranih nad 150; splošno navdušenje. Odličnega občinstva obilo. Slavnosten govor krasen ter s splošnim odobravanjem vsprejet, deklamacija gospice Grosve divna. Deputacija Savinjskega Sokola srčno pozdravljena. Čisti dohodek dve sto forintov.

Dunaj 24. avgusta. Cesarjevič Rudolf s spremstvom ob 11. uri dopoldne, Lobanov

s spremstvom četrť ure pozneje v Kromeriz od-
potoval.

Kromeriz 24. avgusta. Generalni in-
tendant Hoffmann povabil je vse navzočne za-
stopnike umetelnosti, domačih in inozemskih
časnikov (dosedaj jih je 38), ministre, visoke
uradnike in odlične osebe za danes zvečer ob
9. uri v strelišče na čaj. Promet z mestom v
ničemer premenjen, le nadškofijska palača in
slavnostni prostor odločena. Policijski predpisi
o ravnanji s tujci se točno izvajajo, vendar je
promet jako svoboden. Zbrane klateže in pijance
so odpravili, politiskega zaseženja pa še ni bilo
nobenega.

Dunaj 24. avgusta. Cesar Schmerlingu
povodom rojstnega dne brzojavno čestital, po-
navljajoč prav toplo cesarsko zahvalo za zvesto
udanost. Ministerski predsednik čestital Schmer-
lingu v svojem imenu in v imenu ministrov
kolegov, poročajoč ob enem čestitke uradni-
kov v ministerstvu notranjih zadev, kateremu
je bil Schmerling toli častit načelnik.

Zahvala.

O priliki svoje poroke daroval je gospod Vinko
Majdič tukajšnjim ubogim 100 goldinarjev. Za veliko-
dušno ubogim Kranjskega mesta naklonjeno darilo, izre-
kuje najtoplejšo zahvalo

mestno županstvo v Kranji,
dne 18. avgusta 1885. (485)

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo
naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo po-
tekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o
pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja
na dom:

Za vse leto 13 gld. — kr.
„ pol leta 6 „ 50 „
„ četrt leta 3 „ 30 „
„ jeden mesec 1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec,
30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto 15 gld. — kr.
„ pol leta 8 „ — „
„ četrt leta 4 „ — „
„ jeden mesec 1 „ 40 „

Upravištvo „Slov. Naroda“.

Loterijske srečke 22. avgusta:

Na Dunaji: 13, 34, 64, 25, — 5.
V Gradci: 82, 51, 18, 62, 80.

Tuji:

23. avgusta.

Pri **Slonu:** Jelenc z Dunaja. — Spitaler iz Grada-
ca. — Spitzer z Dunaja. — Pohladal iz Prage. — Kell, Bunič
iz Zagreba. — Lebowitsch z Dunaja.

Pri **Matci:** pl. Berger, pl. Erchold, pl. Lenck iz
Trsta. — Malitsch iz Inomosta.

Pri **avstrijskem cesarji:** Okrelič iz Trsta. — Kohl-
majer, Zelenka iz Celovca.

Umrli so v Ljubljani:

20. avgusta: Marija Senkič, topničarskega užigalec
hči, 22 dni, Krakovski nasip št. 16, za katarom v črevesu.
— Marija Skofic, zasobnica, 38 let, Stari trg št. 4, za vo-
denico.

21. avgusta: Ana Gerlovič, sirota, 14 let, Poljanska
cesta št. 30, za jetiko. — Helena Kalan, gostija, 73 let, Kar-
lovska cesta št. 7, za prsno vodenico. — Ludmila Eisert,
galanterijskega bukvoveza žena, 42 let, Šelenburgove ulice
št. 6, za rakom.

V deželnej bolnici:

20. avgusta: Janez Avšič, dninar, 19 let, za jetiko.
21. avgusta: Janez Šetina, dninar, 56 let, za jetiko.

Tržne cene v Ljubljani

dné 22. avgusta t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 34	Špeh povojen, kgr.	— 66
Rež,	5 20	Surovo maslo,	— 84
Ječmen,	4 23	Jajce, jedno,	— 25
Oves,	2 23	Mleko, liter	— 8
Ajda,	4 71	Goveje meso, kgr.	— 69
Proso,	5 36	Telečje	— 54
Koruz,	5 40	Svinjsko	— 66
Krompir,	2 87	Koštunovo	— 35
Leča,	8	risanec	— 34
Grah,	8	Golob	— 17
Fizol,	8 50	Seno, 100 kilo	1 60
Maslo,	— 90	Slama,	1 69
Mast,	— 82	Drva trda, 4 metr.	7 40
Špeh frišen,	— 54	mehka,	5 20

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
22. avg.	7. zjutraj 2. pop. 9. zvečer	733.55 mm. 730.89 mm. 729.77 mm.	10.8° C 19.7° C 16.4° C	sl. sev. sl. vzh. brezv.	jas. jas. dež.	12.60 mm. — dežja.
23. avg.	7. zjutraj 2. pop. 9. zvečer	731.53 mm. 730.75 mm. 731.01 mm.	13.0° C 19.8° C 15.0° C	brezv. sl. vzh. sl. zah.	obl. d. jas. obl.	1.20 mm. — dežja.

Srednja temperatura 15.6° in 15.7°, za 2.8° in 2.6°
pod normalom.

Dunajska borza

dné 24. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82 gld. 80 kr.
Srebrna renta	83 „ 50 „
Zlata renta	108 „ 5 „
5% marena renta	99 „ 85 „
Akcije narodne banke	872 „ „
Kreditne akcije	285 „ 75 „
London	124 „ 60 „
Srebro	— „ — „
Napol.	9 „ 89 „
C. kr. cekini	5 „ 90 „
Nemške marke	61 „ 20 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld 127 „ 50 „
Državne srečke iz l. 1864	100 gld 168 „ — „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109 „ — „
Ogrska zlata renta 4%	8 „ 85 „
„ papirna renta 5%	92 „ 40 „
5% štajerske zemljišč odvez. oblig.	104 „ — „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld 116 „ 50 „
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124 „ 50 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	115 „ — „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106 „ 50 „
Kreditne srečke	100 gld 179 „ — „
Rudolfove srečke	10 „ 18 „ 50 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 99 „ 75 „
Tramway-društ. velj. 170 gld a. v.	192 „ 25 „

Poslano.

(7—28)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujuče piče,
i kas izkušani lek proti trajnom kašlju plućevine i
želudca bolesti grkljana i proti mēhurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Z lično mlado deklico,

ki govori nemški, kak slovanski in morebiti tudi italijan-
ski jezik, seznanil bi se rad umetnik prve vrste, 30 let star,
s 500 gld. premoženja in lahkim poslom, ki nese na mesec
200—500 gld. dohodka. One, ki igrajo kak godbeni instru-
ment (glasovir ali citre, imajo prednost. — Ponudbe vspre-
jema s prijaznosti pod: „Prvi slovenski čarobnik“
do najdalje 15. septembra t. l. upravištvo „Sloven-
skega Naroda“. (483—1)

Ženitev.

Trgovec in posestnik blizu Ljubljane, 26 let star, želi
se kmalu oženiti in išče soprogo, ki naj bi bila 24—28 let
stara, imela 400—800 gld. premoženja in da bi bila dobra
gospodinja. Pisma, pa le s podobami, naj se oddajajo pod:
J. G., poste restante Ljubljana. (484—1)

Velika partija 1 (788—108)
ostankov sukna
(po 3—4 metre), v vseh barvah, za polno možko
obleko, pošilja po poštnem povzetju, ostanek po 5 gld.
Storch v Brnu.
In se blago ne dopadalo, se more zamenjati.
Uvoz: proti pošiljatelj. marke za 10 kr.

Mih. Kastner, Karol Karinger v Ljubljani;
Karol Schaunig v Kranji; Alojzij Walland, J. Kupferschmid, F. Zangger, Traun &
Stiger v Celji; Hatheyer & Felvernigg, Alojzij Fuchs, Anton Robin, Valentin Trost,
C. B. Rossbacher, F. Terdina, Jos. Lipovitz v Celovci
priporočajo svojim p. n. kupovalcem Za cherl-ovo najnovejšo specialiteto praškov,
katera v intenzivnej moči in sigurnosti presega vsa dosedanja sredstva:
„ZACHERLIN“
za popolno vničenje in iztrebljenje vseh škodljivih in sitnih mrčesov,
kakor: stenice, bolh, šurkov, molov, muh, uši, mravelj itd.
Posebno se pred tem svari: „Zacherlin“ ne z navadnim mrčesnim praškom zamenjati!
„Zacherlin“ prodaja se le v originalnih steklenicah, nikdar
pa se v samem papirju ne prodaja ali pa odprt ne vaga.
Originalne steklenice morajo imeti, da je pristen, podpis
(8—11) imena in varstveno znamko.

Št. 5239.

(480—2)

Razpis.

Na deželni vino- in sadjerejski šoli na Slapu
pri Vipavi v dveletnim poukom in slovenskim učnim
jezikom je izpraznjenih 6 deželnih ustanov za pri-
hodnje šolsko leto 1885/86, ki se prične 1. novem-
bra 1885.

Pravico do teh ustanov imajo sinovi kranjskih
kmetovalcev in vinogradnikov, ki so vsaj 16 let
stari, čvrstega zdravja, lepega vedenja in ki so z
dobrim uspehom dovršili vsaj ljudsko šolo.
Prednost imajo taki kmetijski sinovi, od katerih je
upati, da se bodo potem na svojem domu s kme-
tijstvom, vino- in sadjerejo pečali.

Učenci z ustanovami dobivajo brezplačno hrano,
stanovanje in pouk v šoli, obleko si pa morajo sami
preskrbeti.

V šolo vsprejmejo se tudi plačujoči učenci,
kateri plačujejo po 33 do 50 kr. na dan za hrano
in stanovanje in po 20 gld. šolnine na leto.

Lastnoročno pisane slovenske prošnje se imajo
do 20. septembra 1. 1885.

izročiti vodstvu deželne vino- in sadjerejske šole na
Slapu.

Prošnjam priložiti je treba rojstni list, spri-
čalo dovršene ljudske ali obiskovane srednje šole,
zdravniško potrdilo o čvrstem telesu in trdnem
zdravju in župniško spričalo o lepem vedenju.

Prošnjam za vsprejem za plačilo je treba pri-
ložiti reverz ali obvezno pismo starišev, oziroma
skrbnikov, zadevajoč vzdrževanje učenca.

Od deželnega odbora kranjskega,

v Ljubljani, dné 14. avgusta leta 1885.

Tinktura
za kurja očesa.

Najboljše in najgotovše sredstvo zoper kurja očesa
in zoper trdo kožo na nogi. Ima to prednost, da se s to
tinkturo kar s penzeljkom pomaže bolni del na nogi.
V kratkem času odpravi ista brez bolečin vsakotero tr-
dino z bolnih delov na nogi. Stekleničica z rabilnim na-
vodom in penzljem vred velja 40 kr. 408—7
Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo:
„LEKARNA TRNKOCZY“
zraven rotovža v Ljubljani.

Dr. Spranger-jeve

kapljice za želodec.

Tajni medicinski in dvorni sovetnik dr. Bücking, me-
dicinski sovetnik dr. Cohn, dr. Mäuning in mnoge druge
zdravniške avtoritete so je preskusile in je za izvrstno
domače (ne tajno) sredstvo priporočajo proti vsem želodnim
in trebušnim boleznim. Pomagajo takoj proti migreni, krču
v želodci, omedlevici, glavobolu, trebuhobolju, zasilenju,
želodčnej kislini, vzdigovanju, emociji, koliki, skrofelnom
itd., proti zlateji žili, zaprtju. Hitro in brez bolečin meče in
povrnejo slast do jedi. Poskusite samo z malim in prepri-
čajte se sami. Jedna stekl. 50 in 30 kr.

Pri gospodu lekarni Svobodi, pri Zlatem orlu,
na Prešernovem trgu. (716—66)

Pristni

zdravilni malaga-sekt

po analizi ces. kr. poskušnje postaje za vina v Kloster-
neuburgu

jako dobra, prava malaga,

jako dobro krepčilo za slabotne, bolne, okrevajoče, otroke itd.,
proti pomanjkanju krvi in slabemu želodcu izvrstno upliva.
V 1/2 in 1/3 originalnih steklenicah pod postavno deponirano
varstveno znamko (307—10)

ŠPANSKE TRGOVINE Z VINOM VINADOR

DUNAJ HAMBURG
po originalnih cenah à gld. 2.50 in gld. 1.30.

Dalje razna fina inozemska vina v originalnih
steklenicah in po originalnih cenah. V Ljubljani: pri gos-
podih: Josip Svoboda, lekar, in H. L. Wenzel, prodajalec
delikates. V Kranji: pri gospodu Fran Dolenz, trgovina
s specerijskim blagom. V Loki: pri gospodu Jurij Deisin-
ger, trgovina s specerijskim blagom. Na Bledu na jezera
(zdravilišče): pri gospodu Oton Wödling, prodajalec delikates.
Na znamko Vinador, kakor tudi na postavno deponirano
znamko prosim posebno paziti, ker se le tedaj mora popol-
nem jamčiti za absolutno pristnost in dobroto.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.